

W S O Y LARS

STRANG

AHNEUDEN HINTA

LARS
STRANG

AHNEUDEN HINTA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© LARS STRANG JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40989-3

PAINETTU EU:SSA

PROLOGI

Kasperin Vuorela sulki oven äänettömästi perässään. Hän oli teipannut viestinsä oven toiselle puolelle. Hän lukitsi oven ja nojasi molemmilla käsillään lavuaarin reunaa vasten. Valkean paidan kaulukseen solmittu keltainen kravatti kuristi. Katsoessaan itseään peilistä Kasperin huomasi jännityksen ja pelon paistavan kasvoiltaan, silmistään.

Operaation vaikein osio oli läpikäyty, enää täytyi odottaa. Kasperilla oli kaikki tarvitsemansa pienessä huoneessa. Oli vettä ja valot. Oli riittävästi tilaa seistä ja istua. Nukkumaan hän ei olisi mahtunut.

Kiinnijäämisen riski oli olematon. Siitä huolimatta Kasperin piti hengitystään hiljaisena ja varoi laahaamasta jalkojaan pitkien lattiaa.

Kasperin korviin kantautui korkokenkien rytmikäs ääni, joka voimistui. Kopse hiljeni oven takana. Joku kokeili kromattua ovenkahvaa. Ovi ei auennut ja Kasperin kuuli ärsyyntyneen naisäänen.

»LVI Veljekset Saastamoinen? Putkimiehet ovat näköjään käyttäneet mahtiaan ja julistaneet vessamme käyttökieltoon!»

»He tekevät työtään», miesääni vastasi. »Mene toiseen vessaan, minä voin odottaa.»

Kasperin kuuli vesihanauksen aukeavan seinän takaa, ja pian hän kuuli tunnusomaisen lirinän posliinia vasten. Viereisen kopin

ovi avautui ja sulkeutui. Hiljalleen naisen askelten äänet vähenivät. Kasperperi huokaisi helpotuksesta. Naisen kanssa puhunut mies vaikutti valinneen kauempana käytävällä sijaitsevan vessakopin.

Kello lähestyi seitsemää, eikä Kasperperi ollut kuullut käytävältä pihahdustakaan puoleen tuntiin.

Hän veti kumihanskat käteensä ja painoi ovenkahvan hitaasti alas. Ovi ei päästänyt narahdustakaan. Hän ei kuullut muita ääniä, eikä missään näkynyt valoja. Hälytinalitteet pysyivät hiljaa. Hän raotti ovea ja kurkisteli käytävään, joka hohkasi pimeyttä lukuun ottamatta pientä valonsäiettä oikealle avautuvasta huoneesta. Hän ehtisi hiippailla vasemmalla olevaan kansliaan, vaikka joku sattuisi ilmestymään valaistun huoneen oviaukolle. Hän irrotti paksulla ilmastointiteipillä oveen kiinnittämänsä ilmoituksen ja oli heittäjä lapun ja teippirullan roskiin, mutta työnsi ne taskuunsa.

Hän katsoi taakseen ennen kuin livahti Annan huoneeseen, joka sijaitsi noin kymmenen askelen päässä vessoista. Hän liukui äänettömästi lattian poikki pehmeillä nahkakengillään, pysähtyi suljetun oven taakse ja tarttui sen kahvaan.

Ovi narahti. Kasperperi jähmettyi ja katseli suuntaan jossa hän oli nähnyt valon. Ei liikettä. Hän avasi oven kokonaan ja astui huoneeseen, jonka Anna jakoi kahden muun headhunterin kanssa.

Pitkulaiseen työhuoneeseen oli asetettu kolme työpöytää riviin niin, että jokainen huoneessa työskentelevä istui kasvot ovelle päin. Ääniä eristävät, rinnan korkeudelle ylettyvät väliseinät erottivat työtilat toisistaan. Kirjoituspöytien eteen oli levitetty käytävämatto.

Ikkunasta pääsi sisään riittävästi helmikuisen illan katuvaloja, jotta Kasperperi saattoi nähdä Annan työpöydän paikan. Koneen vieressä oli Freudin miniatyyri, ja viereinen kirjahylly pursusi psykologiaa ja haastattelutekniikoita käsitteleviä käsikirjoja. Hyllyssä oli myös vino pino testituloksia.

Hän istuutui ja naputteli aiemmin ulkoa opettelemansa koodin. SigFreud2. Kone hyväksyi salasanan ja alkoi ladata Annan asentamia ohjelmia.

Kasperin avasi hakuohjelman ja kirjoitti hakukenttään nimen Antti Roos. Kone ilmoitti nimen esiintyvän kahdessa Word-asiakirjassa sekä Lotuksen Notes-ohjelmassa.

Anna oli kertonut, että jokaisella rekrytoijalla sekä yrityksen tutkimusosaston työntekijällä oli oikeudet käyttää Lotus Notes -ohjelmaa ja lisätä sinne uutta tietoa kandidaateista sitä mukaan kun he saivat lisää informaatiota. Ohjelma rakensi tarikat ja yksityiskohtaiset profiilit jokaisesta hakijasta.

Kasperin klikkasi auki tiedoston, josta löytyi Auratumin meneillä olevat toimeksiannot sekä hakijoiden tiedot. B-kirjaimen kohdalta hän löysi Banyanin sekä kahdentoista hakijan nimet. Ehdokkaat oli listattu pisteiden mukaan paremmuusjärjestykseen. Aivan kuten hän oli epäillytkin: Antti Roos piti kärkipaikkaa 112 pisteellään. Kasperin kohotti kulmiaan huomattessaan Banyanin talousjohtajan pitävän kakkossijaa 93 pisteellään. Kasperin oli kolmantena viiden pisteen päässä talousjohtajasta.

Kasperin oli avaamassa Antti Roosin kansiota kuullessaan äänen. Hän vajosi tuolilla niin alas kun pystyi. Hiljaista. Äänen oli täytynyt kuulua ilmastoinnista, tai sitten se oli ikkunaan hakkaavaa räntäsadetta.

Kasperin jatkoi Antti Roosin tietojen tutkimista. Tämä oli 43-vuotias, naimisissa, ja hänellä oli kaksi teini-ikäistä tytärtä. Hän oli toiminut toimitusjohtajana 29 vuotiaasta lähtien. Ensimmäiset puutaloja valmistavassa yrityksessä ja myöhemmin yrityksessä, jonka erikoisalana olivat keittiö- ja kylpyhuonetarvikkeet. Rekrytoija oli kirjoittanut raporttiin Antin olevan energinen, innovatiivinen sekä motivoiva johtaja. Niiden viiden vuoden aikana, jotka Antti oli työskennellyt yrityksen toimitusjohtajana, hän oli onnistunut kolminkertaistamaan yrityksen tulok-

sen sekä kasvattamaan yrityksen liikevaihtoa 44 prosentilla.

Ei hyvä, Kaspero ajatteli. Sellainen ansioluettelo yhdistettynä Auratumin samana päivänä teettämään testiin tekivät Antista itsestäänselvän Banyani-konsernin uuden toimitusjohtajan.

Kaspero asetti sormensa näppäimistölle ja kirjoitti uuden alaotsikon »Mutta:»

Luotettavista lähteistä saamiemi tietojen mukaan Antti Roosilla on persoonallisuushäiriö, joka rajoittaa hänen urakehitystään. Hänen tunteidensa ilmaisu ja käytös voi hetkittäin olla ylilyövää, arvaamatonta tai liiallisen välinpitämätöntä. Parissa tilanteessa se on aiheuttanut vakavaa kärsimystä ja haittaa läheisille.

Kaspero avasi oman tiedostonsa ja hieroi leukaansa. Banyanin nykyisen talousjohtajan ohittamiseen riittäisi, jos hän parantelisi omaa asemaansa kuudella pisteellä. Hän muutti omia tietojaan, nojautui taaksepäin tuolissa ja tuijotti pöydällä olevaa pientä Freudin patsasta. Oliko hän unohtanut jotakin? Tuskin, mutta... kuuluiko käytävältä askelia? Kaspero kuulosteli hetken, mutta hiljaisuus jatkui. Hän hymyili. Tekemillään pienillä muutoksilla hän oli sekä eliminoinut Antti Roosin pois pelistä että nostanut itsensä ykköspaikalle.

Samalla kun hän painoi »tallenna»-nappia ja sulki koneen, hän kuuli selvästi askelia. Kaspero vilkuili ympärilleen. Vaatekaappi oli aivan liian pieni. Hän ei ehtisi piiloutua verhojen taakse tai kaivautua pöydän alle. Hän nousi ylös ja liukui oven taakse. Pimeyteen ilmestyi nainen, jonka Kaspero tunnisti siitä huolimatta, että laihoille olkapäille valuvat tummat hiukset peittivät puolet naisen kasvoista. Hän oli yksi ryhmätehtävää aiemmin päivällä vetäneistä työntekijöistä.

Nainen pysähtyi kynnykselle ennen kuin astui huoneeseen ja sytytti valot. Hän otti muutaman askelen kohti työpisteitä ja jäi seisomaan keskelle lattiaa.

Kasperin oli niin lähellä Auratumin työntekijää, että tunsin naisen kehon lämmön. Jos nainen pyörähtäisi ympäri ja palaisi pimeään käytävään mistä oli tullut, näkisi hän Kasperin. Hän pidätteli henkeään ja odotti naisen seuraavaa liikettä. Nainen vaikutti epäroivän. Lopulta hän astui muutaman askeleen eteenpäin ja pysähtyi ikkunan eteen ja näytti tarkastelevan vetisiä lumihiutaleita jotka iskeytyivät ruutua kohti. Kasperin pani merkille että Annan tuoli oli siirtynyt paikaltaan. Jos nainen olisi sillä silmänräpäyksellä kääntynyt ympäri ja asettanut tuolin paikoilleen, olisi hän huomannut pitkän ja tummaan pukuun pukeutuneen miehen edessään.

Kasperin astui naisen taakse ja laittoi kätensä tämän suun eteen.

Nainen yritti huutaa apua, mutta huuto hiljeni pelkäksi kurlaukseksi Kasperin hankaan.

Työntekijä pyristeli Kasperin sylissä. Ote piti.

Kasperin kaivoi ilmastointiteipin takkinsa taskusta, hän katkaisi hampaillaan pätkän ja laittoi sen rimpuilevan naisen suun eteen.

Nainen repi Kasperin käsiä yrittäen saada teipin pois, mutta Kasperin lukitsi naisen kädet ja taivutti tämän vatsalleen lattialle ja istui naisen pakaroiden päälle. Hän väänsi naisen kädet selän taakse ja sitoi ne ilmastointiteipillä.

Kasperin huomasi hengittävänsä kiivaasti hikipisaran pudotessa hänen otsaltaan naisen selälle. Jos toimistolla oli yksi työntekijä, saattoi siellä olla muitakin. Nainen riuhtoi itseään rajusti puolelta toiselle, ja Kasperista tuntui kuin hän istuisi rodeohevosen selässä.

Kasperin katse kiinnittyi pitkään harmaaseen käytävämattoon. Hän painoi toisen polvensa naisen selkää vasten, kurkotti kädellään matonreunaa ja heitti reunan naisen yli. Nainen vastusteli heittelemällä päätään puolelta toiselle ja potkien, mutta lopetti heti kun Kasperin painoi polvellaan lujempaa.

Kaspero rullasi naisen tiukasti maton sisälle niin että tämän pää peittyi. Jalat näkyivät maton toisesta päästä, mutta se ei haitannut. Välttämättä maton sisältä kuuluvasta korinasta hän rullasi maton keskimmäisen työpöydän alle ja kiilasi sen tiukasti paikalleen kirjoituspöydän jalkojen ja väliseinän väliin. Nainen oli lakannut rimpuilemasta.

Kaspero tarkisti, ettei ollut jättänyt mitään johtolankoja peräänsä. Sen jälkeen hän tutki mattorullaa. Maton sisällä oli varmasti huono hengittää, mutta hän uskoi naisen selviävän aamuun asti. Kun nainen löydettäisiin, hän olisi jo kaukana. Tehtävä oli suoritettu.

LUKU 1

Katarina oikaisi selkäänsä ja kohotti katseensa kohti harmaata taivasta. Kahden päivän aikana oli satanut enemmän lunta kuin koko kuukauden aikana yhteensä. Hän oli kuitenkin saanut puhdistettua kirkon pääsisäänkäynnille johtavan polun lumesta. Työ olisi sujunut nopeammin lumilingon avulla, mutta hän ei pitänyt sen rätisevästä melusta, joka olisi rikkonut kirkkomaan hiljaisuuden. Hän kuunteli mieluummin harjasta kuuluvaa suihkintaa hänen lakaistessaan lunta käytävän puolelta toiselle. Puukirkko oli seissyt paikoillaan lähes 300 vuotta, ja hän toivoi hiljaisuuden sen ympärillä säilyvän ehjänä. Niin oli aina ollut ja niin saisi mieluummin olla jatkossakin.

Katarina ravisteli lumihiiutaleita myssyltään ja takiltaan sekä kopisti kenkäänsä puhtaaksi. Hän katsoi kelloa huokaisen, vartti vielä.

Isoisä oli aikoinaan ollut kirkon pappi, ja pienempänä Katarina oli innoissaan auttanut kaikissa kirkon tekemisissä, kuten yhä tänäkin päivänä. Hän oli lumisateen alkaessa laskenut siivousrätin kädestään ja päättänyt siivoamisen saavan odottaa. Matkalla ulos hän oli pysähtynyt vilkaisemaan Kasperin kuvaa. Se oli otettu ennen kuin he olivat menneet naimisiin. Kesäpäivä oli ollut polttavan kuuma heidän purjehtiessaan Porkkalan salmen yli. Tuuli pöyhensi Kasperin hiuksia ja hänellä oli kerros aurinkorasvaa hymyilevillä huulillaan.

Katarina muisti kuinka he olivat myöhemmin samana iltana syöneet grillattua tonnikalaa ja juoneet kylmää valkoviiniä. Kahvin jälkeen Kasper oli ripustanut hänen kaulaansa kultaisen ketjun, jossa oli ollut siniseen, läpikuultavaan kiveen kaiverrettuna hänen tähtimerkkinsä neitsyt. He olivat rakastelleet, ja Katarina muistaisi aina sen illan ja yön elämänsä onnellisimpina.

Katarina käveli massiivista puuovea kohti. Samalla hetkellä kun hän asetti kätensä kylmälle rautaiselle kädensijalle, epäily syntyi hänen mielensä. Mikä häneen oli mennyt hänen sopiesaan tapaamisen isän kanssa juuri kirkkoon? Isä oli ihmetelty samaa, mutta sillä hetkellä hänestä oli tuntunut siltä, että rakennuksen vanhat hirsiseinät ja kuluneet penkit antaisivat hänelle hänen kipeästi tarvitsemaansa voimaa.

Ajatus siitä mihin hän oli päätenyt, ärsytti häntä. Hän muisti vallan hyvin tiuskaisseensa isälleen, että kohtaaminen olisi kirkossa tai sitten sitä ei olisi ollenkaan. Isä oli vastannut ajavansa mielellään kolmekymmentä ylimääräistä kilometriä, kunhan hän vain saisi tavata Katarinan. Hän oli toivonut tapaamisen olevan yhtä tärkeä myös Katarinalle. Samalla matkalla hän voisi käydä katsomassa poikaansa Jaakkoa.

Jaakko perheineen oli Katarinan lähin naapuri. He asuivat näköetäisyyden päässä toisistaan. Katarina tiesi, että isän ja pojan yhdessäoloaika oli silkkaa piinaa molemmille osapuolille. Jaakko ja hänen Lotta-vaimonsa olivat päättäneet kasvat-
taa lapsensa Rousseau hengessä, ja sen edellyttämä vapaus ja itsensä toteuttaminen olivat liikaa heidän isälleen kuten myös Kasperille.

Katarina avasi oven ja astui kirkon eteiseen. Hän avasi untuvatakkinsa vetoketjun, veti keuhkoihinsa rakennuksen kosteanviileää ilmaa, ja siristeli silmiään hämärässä. Silmien totuttua puolipimeään hän erotti tyttärensä Jenniferin ja tämän serkun Linnin. Tytöt kulkivat etummaisten penkkirivien välissä syventyneinä juuri samoihin askareisiin kuin hän itsekin seit-

semänvuotiaana. He poimivat roskia käytäviltä ja asettelivat virsikirjoja penkeille tasaisin välein. Ei kestäisi enää monta minuuttia, kun he olisivat valmiita. Katarina toivoi papin keksivän lisää tehtäviä tytöille, sillä hänen täytyi saada jutella isänsä kanssa kahden.

Hän istuutui takimmaiseen penkkiriviin, jotta tytöt eivät kuulisi häntä. Sakastista saapunut uusi pappi sanoi jotain, mikä sai tytöt purskahtamaan nauruun.

Kirkkoa ja seurakuntaa oli johtanut aina Karlssonin sukuun kuuluva pappi. Vasta tänä vuonna he olivat saaneet ensimmäistä kertaa kirkkoherran suvun ulkopuolelta.

Katarina tarkkaili, kuinka pappi poistui kirkosta Linn edellään ja Jennifer perässään. Jäätymään yksin isoon saliin hän käänsi katseensa kohti saarnastuolia, samaa, josta hän oli kauan sitten kuunnellut papin lohduttavia sanoja, kun hänen veljeään Magnusta ei enää ollut.

Tapahtuneen muistelu sai surun läikähtämään Katarinan rinnassa. Nuori mies oli joutunut onnettomuuteen ollessaan matkalla kotiin isänsä omistamalta Hämeenlinnan tehtaalta. Poliisit olivat löytäneet hänen korkkiruuviksi vääntyneen moottoripyöränsä Vanajaveden ylittävältä sillalta. Magnus itse oli lentänyt ohjainsarvien yli suoraan veteen. Mikään ei ollut pelastanut kuusitoistavuotiasta hukkumasta.

Katarina oli ollut kolmetoista. Se päivä muutti hänen elämänsä. Magnus, joka oli ollut itsestään selvä valinta perheen monikansallisen yritysimperiumin perijäksi, oli poissa. Se, että Katarinaa vuotta vanhempi veli Jaakko olisi astunut johtoon, ei tullut kysymykseenkään. Kaikki tiesivät, hän itse mukaan luetuna, ettei Jaakko koskaan selviäisi tehtävästä. Jaakko nautti elämästä eikä välittänyt rahasta tai bisneksestä. Arpa osui häneen.

Hän katsoi uudelleen kelloa, viisi yli kaksi. Isä ei ollut koskaan myöhässä. Oliko sattunut jotain? Hän katsoi huolestu-

neena olkansa yli ja suoristi selkensä. Hieman eteenpäin nojautunut mies seiso i liikkumattomana kirkon ovella. Miehellä oli päässään turkislakki ja musta polvipituinen takki. Toisen kairalon alta pilkisti rullalle kääritty sanomalehti.

»Hei Katarina, en halunnut häiritä sinua. Vaikutit olevan uppoutunut omiin ajatuksiisi.»

Katarina nousi ja käveli isänsä luo.

»Kuinka voit?» hän halasi isäänsä varovasti. Kysymys näytti ärsyttävän miestä.

»Hyvin, tietysti.»

Katarina vilkuili isäänsä tämän kävellessä lyhyin askelin kohti kirkonpenkkiä. Hän auttoi miestä istuutumaan samalle penkille, jolta hän itse oli juuri noussut.

»Otin lehden mukaani», hän sanoi lopulta. »Katso sivua neljä.»

Katarina otti lehden peukalon ja etusormen väliin aivan kuin se olisi ollut likainen. Hänen ei tarvinnut edes katsoa lehteä tietääkseen sen olevan Kauppalehti.

»Lue!»

Vastentahtoisesti hän selaili sivulle neljä ja luki otsikon: »Robert Jarre vakavasti sairastunut. Astuuko tytär johtoon?» Otsikon alapuolella oli kuva hänestä ja isästä. Hän muisti kuvaushetken. Se oli ollut kolme vuotta sitten erään kylpyhuononäyttelyn avajaisissa Milanossa.

Hän silmäili läpi artikkelin, jossa spekulointiin kuka astuisi konsernin johtoon. Siinä, että häntä pidettiin varmimpana kandidaattina, ei ollut mitään kummallista. Alalla oli puhuttu jo pitkään Robert Jarren osaavasta tyttärestä, jota oli jo nuoresta työstä valmennettu tehtävään.

Kun Magnuksen kuolemasta oli kulunut kuukausi, oli hän saanut yritystalouden yksityisopettajan. Seuraavan joululoman hän oli ollut töissä Hämeenlinnan tehtaalla, ja kesän hän vietti konsernin Englannin tehtaalla. Niin valmennus oli jatkunut.

Valmistuttuaan lukion teknilliseltä linjalta hän jatkoi opiskelujaan kauppakorkeassa. Siinä sivussa hän oppi kaiken isän yritykseen liittyvän, aina kylpyhuonekalusteiden valmistuksesta suihkukaappien kehittelyyn, lavuaareista kylpyammeisiin ja markkinoinnista rahoitukseen.

Se oli ollut mielenkiintoista, avuliiden ihmisten, uusien paikkojen ja jännittävien tehtävien värittämää aikaa. Hän oli saanut työskennellä lähellä isäänsä. Niiden vuosien aikana ei ollut mitään kiehtovampaa kuin uusien kylpyhuonemiljöiden kehittäminen, ja hiljalleen, kun aika olisi ollut kypsä, olisi ollut hänen vuoronsa ottaa vastuulleen kylpyhuoneimperiumin johtaminen. Kasperin tapaaminen muutti kaiken.

Lehdessä ihmeteltiin, minne Robert Jarren tytär oli kadonnut ja minkä vuoksi nainen oli pysytellyt viime vuodet mieluummin hevostilallaan. Erään teorian mukaan hänestä ei tulisi koskaan yrityksen uutta toimitusjohtajaa, vaan paikan veisi Banyanin nykyinen talousjohtaja. Siihen, että joku konsernin ulkopuolelta rekrytoitu johtaja luotsaisi perheyrittystä, uskoi vain harva. Perhe Jarre piti yhtä. Arvailut perustuivat siihen, että kylpyhuonekonserni tarvitsi henkilöä, joka voisi jatkaa yrityksen arvojen vaalimista sekä vahvistaa Robert Jarren neljäkymmenen vuoden aikana rakentamaa yrityskulttuuria.

Katarinan puolesta lehdet saisivat spekuloida niin paljon kuin halusivat. Hän oli päätöksensä tehnyt.

Hän katsoi isäänsä, jonka kasvot olivat sairauden kalventamat ja uurtamat. Poskipäät olivat paljon selvemmin näkyvillä kuin kuukausi sitten, ja takki roikkui löysänä olkapäillä. Ruskeat silmät eivät olleet kadottaneet terävyyttään, ja Katarina näki toivon loistavan niissä. Hän tiesi, ettei isä antaisi syövän murtaa itseään. Ei ainakaan ennen kuin hän olisi luovuttanut vastuun seuraajalleen. Mutta seuraaja ei olisi hän. Hän ei pystyisi siihen. Ei nyt.

Katarinaa kauhistutti, kuinka isä ottaisi uutisen.

Hän oli yrittänyt valmistella isäänsä päätökseensä heidän jutullessaan viimeksi. Vaikka tämä oli kuullut joka sanan, tuntui siltä kuin isä olisi kieltäytynyt kuuntelemasta.

»Isä, minä...»

Robert keskeytti hänet asettamalla kätensä hänen olkapäälle.

»Sinähän tiedät, ettei minulla ole paljon aikaa.» Isä veti pari kertaa syvään henkeä kerätäkseen voimia.

»Haluan, että astut johtoon seuraavasta hallituksen kokouksesta alkaen.»

Sanat osuivat Katarinaan kuin veitseniskut. Toki hän oli valmistautunut niihin, mutta ne kuulostivat niin hätkähdyttäviltä ääneen sanottuina. Vaikka puolet hänen elämästään oli ollut valmistautumista tähän hetkeen, hänestä tuntui kuin isä olisi pakottanut hänet hyppäämään lentokoneesta ilman laskuvarjoa.

Kuinka hän pystyisi selittämään, ettei hän voisi hypätä, että se oli täysin mahdotonta. Että hänellä oli köysi kaulassa.

Isä jatkoi nopeasti. »Olen jo järjestänyt työsopimuksesi. Sinun täytyy vain allekirjoittaa se ja istuutua minun paikalleni. Minä, Petteri Weyman ja johtoryhmä tarjoamme sinulle kaiken tarvitsemasi avun. Ei voi olla liikaa vaadittu, että viet perheyritystämme eteenpäin?»

Katarina ei voinut katsoa isäänsä silmiin. Tämä oli toiminut juuri kuten hän oli pelännytkin. Vedonnut hänen myötätuntoonsa ja vastuuseensa perheperintöjen säilyttämisestä. Hän käänsi katseensa kirkon alttarille. Pappia ja lapsia ei näkynyt. Sen sijaan hän näki ristin, joka loisti värjätyn lasin läpipäästä-mässä valossa.

»Olen pahoillani isä, mutta en voi. Viihdyn hevosten parissa ja haluan viettää aikaa Jenniferin kanssa, kun hän on vielä pieni. Eivätkä pelotkaan pärjää itsekseni.»

»Pötyä!» isä huudahti ja korotti ääntään. »Tietenkin voit! Jopa lehdet kirjoittavat siitä. Sinähän voit palkata väkeä hoitamaan peltosi.»

Hän läimäytti lehteä kämmenselällään.

Katarina pyyhkäisi nopeasti pois poskelleen vierähtäneen kyynelen. Isän kanssa oli helpompi puhua nyt kun tämä oli vihainen.

»Sanoitpa mitä tahansa», hän lisäsi, »en aio muuttaa mieltäni. Tehtävään löytyy paljon minua pätevämpi ihminen. Jatkajan ei tarvitse olla samaa verta kuin sinä.»

Isä laski katseensa ja tuijotti kivilattiaa. Se oli sama lattia, jota aikaisempien sukupolvien jalanjäljet olivat kuluttaneet.

»Niin kuin kuka?» isä kysyi periksi antaneena.

Katarinalla oli vastaus valmiina. »Kasperri. Hän selviää siitä. Sitä paitsi hän kuuluu perheeseen. Sen lähemmäksi omaa verta et voi päästä.»

»En oikein tiedä. Hän on vähän...»

»Mitä?»

»No, kuten sanoin. En oikein tiedä.»

»Olet inhonnut häntä aina. Ensi tapaamisestanne lähtien. Miksi et pidä hänestä?»

Vaikka isä ei ollutkaan koskaan myöntänyt sitä, Katarina tiesi tämän ylenkatsovan hänen miestänsä. Siitäkin huolimatta, että Kasperri oli hoitanut työnsä aina hyvin ja selvinnyt perhepäivällisistä miltei aina esimerkillisesti.

Robert kääriytyi suureen takkiinsa ja näytti hauraalta. Katarina tiesi tämän aivojen käyvän ylikierroksilla.

»Kasperri on hyvä», Katarina sanoi nopeasti. »Usko minua. Katso vaikka hänen saavutuksiaan tietotekniikkafirmassa. Jos olet epävarma, voithan aina teettää hänestä ulkopuolisen konsultin tekemän arvion.»

»En piru vie tajua, minkä takia muutat mieleesi loppumetreillä ja kieltäydyt yhtäkkiä loistavasta mahdollisuudesta.»

Katarina nieleskeli toivoen, ettei hänen äänensä murtuisi.

»Minulla on syyni, kuten jo tiedätkin. On lapsi, maatila ja perhe. Sinun täytyy yksinkertaisesti tyytyä Kasperiin. Hän on paras vaihtoehto.»

Isä näytti niin onnettomalta, että Katarina tunsi piston sydämessään.

Sitten vanhus suoristautui ja katsoi häntä vakavana.

»Minun itsepäinen tyttäreni.»

Katarina ei vastannut. Sen sijaan hän tarttui isäänsä kädestä ja hymyili tälle.

»Kasper. Niinkö meinaat», isä sanoi ja silitti Katarinan poskea toisella kädellään.

»Olkoon. Headhunterimme saavat testata hänet. Yhdessä muiden hakijoiden kanssa, tietenkin. Eihän minulla ole muuten vertailupohjaa.»

»Ei hätää, hän selviää siitä», Katarina vastasi ja kietoi kätensä lohduttavasti isänsä hauraiden olkapäiden ympärille.

Juoksuaskelten ääni sai hänet kohottamaan katseensa. Jennifer ja Linn olivat huomanneet heidät ja juoksivat ihastuneesti nauraen heitä kohti.

LUKU 2

Kaspero odotti pettyneenä vuoroaan vastaanotossa. Hän oli kuvitellet Katarinan suosituksen riittävän, mutta tietenkin sen vanhan jäärän piti laittaa kapuloita rattaisiin ja vaatia vielä yksi soveltuvuuskoe. Se, etteivät hänen tietokonepeliyrityksessä saavuttamansa tulokset riittäneet vakuuttamaan Robertia, oli yllättänyt hänet. Loppujen lopuksi puhdas raha oli kuitenkin aina se, joka ratkaisi, ja sillä alueella hän oli lyömätön.

Aikaisempien, syväluotaavien haastattelujen perusteella headhuntingfirma Auratum oli valinnut kolme ehdokasta viimeiseen vaiheeseen. Kolmen finalistin tulisi kehittää yhdessä viiden Auratumin työntekijän kanssa strateginen suunnitelma kuvitteelliselle yritykselle, joka oli joutunut liian suuren investoinnin vuoksi taloudelliseen ahdinkoon. Tehtävänä oli laatia yritykselle uudelleensuuntausohjelma.

Kaspero astui neuvotteluhuoneeseen. Hän tervehti pöydän ympärillä tylsistyneinä istuvia henkilöitä. Hän oli tunnistavinaan pöydän keskivaiheilla tummatukkaisen naisen, joka istui leuka käsiinsä nojaten. Mutta ei, tämä oli huomattavasti tukevampi kuin nainen jota Kaspero muisteli.

Kaspero veti keuhkot täyteen huoneen raskasta ilmaa, ja ymmärsi minkä vuoksi paikallaolijat vaikuttivat niin väsyneiltä.

»Te tarvitsette lisää happea», hän sanoi ja käveli avaamaan ikkunan. Viileää ilmaa virtasi sisään. Vanhempi nainen ikkunan vieressä sulki sen.

»En siedä vetoa.»

Kaspero kohotti olkapäitään ja jatkoi.

»Minä olen Kaspero Vuorela. Oletteko te väsyneitä?»

»Emme ole yleensä töissä puoli viittä myöhempään», yksi miehistä vastasi.

»Sitten on parempi aloittaa saman tien. Järjestäydytään ensin. Käykö, että minä otan yrityksen toimitusjohtajan roolin?» Kaspero kysyi ja yritti samalla miettiä, kuka tutulta vaikuttava headhunterfirman työntekijä nainen oli.

Tummatukkainen nainen hymyili Kasperille, ja Kaspero suostui ryhtiään. Hän tiesi, että naiset pitivät hänestä.

Nainen laittoi kädet lanteilleen ja tuijotti häntä häpeilemättä.

»Ei, valitettavasti se rooli kuuluu minulle.»

Yhtäkkiä Kasperilla välähti mistä hän tunsi tämän. Verkkokalvolle piirtyi kuva hauskan näköisestä ja pisamaisesta työstä, oliko se Anna? Hänen vanha koulukaverinsa? He olivat tapailleet muutaman kerran ennen kuin hän oli mennyt naimisiin. Sen jälkeen Anna oli yrittänyt soittaa hänelle jonkun kerran, mutta hän ei ollut vastannut. Anna oli leikkauttanut ja värjännyt hiuksensa, hänellä oli vahva meikki ja hän oli lihonut.

Kaspero yskäisi ja kysyi, mitä mieltä muut olivat Annan roolista.

Anna ei aikaillut.

»Hienoa, asiahan on sitten selvä», hän sanoi. »Minä olen toimitusjohtaja ja sinä saat luvan olla henkilöstöjohtaja», hän sanoi ja osoitti Kasperia, minkä jälkeen hän nimitti jäljelle jääneet järjestyksessä talous-, tuotanto- ja markkinointijohtajiksi. Vanhempi nainen joka ei sietänyt vetoa sai olla tuotesuunnittelusta vastaava.

Anna kävi käsiksi kuvitteellisen yrityksen ongelmiin. Hetki-
sen kuluttua Kasperi ei voinut kuin ihailla tämän kykyä saada
alaisensa innostumaan, hänet itsensä mukaan luettuna. Anna
kääntyi hänen puoleensa.

»Kuinka sinä henkilöstöjohtajana aiot pitää huolen siitä, että
avainhenkilöt pysyvät yrityksessä sen uudelleenrakentamisvai-
heen ajan?» Anna kysyi.

Hän vastasi Annan kysymykseen ja sai positiivista palautetta
niin Annalta kuin kaikilta muiltakin. Tunnin kuluttua he olivat
päätyneet osapuolia tyydyttävään ratkaisuun. Anna kävi palaut-
tamassa heidän ehdotuksensa Auratumin vetäjälle, Emma
Sparvfile. Muut ryhmän jäsenet olivat keränneet paperinsa ja
poistuneet paikalta Annan palatessa kokoushuoneeseen.

»Minä taisin pelastaa sinut taas», Anna sanoi veikeä hymy
huulillaan. »Näytit niin epävarmalta liituroitapuvussasi ja kel-
taisessa solmiossasi, että minun oli pakko tehdä jotain.»

Kasperin ei hymyillyt takaisin.

»Kiitos vaan, mutta luulen, että sinä pilasit kaiken. Sparvfin
täytyy huomata, että sinä otit johdon käsiisi.»

»Rauhoitu. Lopputulos ratkaisee, ja meidän vastauksemme
oli oikein. Luota minuun. Olenhan työskennellyt täällä jo seit-
semän vuotta.»

»Toivottavasti olet oikeassa», Kasperi vastasi. »En voi vaikut-
taa asiaan enää mitenkään. Oli kiva nähdä taas, mutta minun
on mentävä.»

Hän oli jo ovella mutta pysähtyi.

»Muistatko kirjeen jonka kirjoitit minulle?» Anna kysyi
juuri kun hän tarttui ovenkahvaan. Anna seisoi selin häneen,
kasvot kohti ikkunaa.

»Kirjoitit, että olet ihastunut minuun», Anna sanoi mata-
lasti.

Kasperin ei tiennyt mistä nainen puhui. Hän muisti ainoastaan
Annan hänelle koulussa antaman lapun sekä heidän viimeiset

treffinsä vuosia sitten. Päivällisten jälkeen he olivat päätyneet harrastamaan seksiä. He olivat tavanneet sen jälkeen vielä seuraavinakin viikkoina. Mutta kun Anna oli alkanut maalaillla yhteistä tulevaisuutta, hänen kiinnostuksensa oli lopahtanut. Viimeinen yö oli päättynyt Kasperin sanoessa Annalle »soitellaan.» Hän ei koskaan soittanut. Hänellä oli suunnitelmia Katarinan varalle. Eikö olisi parasta vaihtaa puheenaihetta.

»Kuinka kilpailijani selvisivät testistä?»

Anna kääntyi häntä kohti pää kallellaan.

»Hyvin. He pärjäisivät vähintäänkin yhtä hyvin kuin sinä. Eräällä ehdokkaalla, kutsutaanpa häntä nyt vaikka AR:ksi, on jotain sellaista, mitä sinulla ei ole. Kokemusta alalta. Hänen testituloksensa ovat muuten koneellani.»

Anna hymyili, ja Kasper katsoi häntä pitkään.

»Olisi mielenkiintoista nähdä työhuoneesi», Kasper sanoi lopulta.

Anna nauroi ja ravisteli päätään.

»Sehän se vasta mielenkiintoista olisikin, jos joku näkisi meidät yhdessä työhuoneessani.»

Kasper kääntyi kannoillaan ja käveli hymyillen kohti Annaa.

»Minulla on nälkä. Emmekö voisi mennä syömään vanhojen hyvien aikojen kunniaksi?»

Anna katsoi häntä, ja Kasperista tuntui, että tämä näki suoraan hänen lävitseen.

»Mutta etkö sinä ole naimisissa?»

Kasper loi katseensa alas ennen kuin vastasi.

»Emme asu enää yhdessä. Minä asun kaupungissa ja Katarina asuu hevostilallaan Kirkkonummen Lapinjärvellä.»

Anna huiskautti käsiään ja hänen kasvonsa kirkastuivat.

»Mennään.»

IHMISSUHTEISTA KUKOIS- TAVAT VAIN NE, JOISTA ON HYÖTYÄ BISNEKSELLE

Sulkemisajan jälkeen Kasper Vuorela pujahtaa head hunter -yrityksen toimistoon, josta löytyvät kylpyhuonevalmistaja Banyanin konserni-johtajan paikkaa hakeneiden tiedot. Hän toteaa olevansa itse sijalla kolme. Kasper muokkaa parhaiden hakijoiden profiileja niin, että nousee joukon kärkeen. Sulkiessaan tietokonetta Kasper kohtaa toimiston pimeydessä naisen ja joutuu turvautumaan väkivaltaan peitelläkseen rikoksensa.

Kasper saa paikan mutta huomaa, etteivät rikoksen jäljet pysy salassa ilman vaarallisia lisäjärjestelyjä.

Pian yrityksen rahat ja henkilökohtainen omaisuus alkavat mennä uhkaavasti sekaisin.

Ahneuden hinta on **LARS STRANGIN** toinen bisnestrilleri.

PÄÄLLYS MIKA TUOMINEN • KUVAMATERIAALI: ISTOCKPHOTO, MIKA TUOMINEN

#kirja
WWW.KIRJA.FI

32.3 ISBN 978-951-0-40989-3

